

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 15:

Forespørgsel til statsministeren og socialministeren:

»Hvilke initiativer vil regeringen tage for at imødegå den stigende ulighed?«

Af Villy Søvndal (SF) og Ole Sohn (SF).

(Forespørgslen anmeldt 27/10 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/11 2005).

Begrundelse

Villy Søvndal (SF):

Det er en almindeligt accepteret kendsgerning, at uligheden mellem de bedst stillede og de dårligst stillede øges i disse år.

Regeringen og Dansk Folkepartis politik belønner først og fremmest dem, som i forvejen har meget. Det er de højeste indkomster, der får den største fordel af skattestoppet og ikke mindst fastlåsningsen af boligskatten, mens lavindkomsterne og folk på overførselsindkomst ikke får del i den stigende rigdom, men rammes af højere brugerbetaling på transport og uddannelse eller af direkte nedskæringer, som tilfældet er for folk på starthjælp, kontanthjælp og integrationsydelse.

Danmark har en meget lang tradition for at være et samfund, som er optaget af, at uligheden ikke vokser sig for stor, men denne tradition er regeringen og Dansk Folkeparti i færd med at bryde. Det sker ikke på én gang, og derfor har statsministeren ret i, at Danmark stadig er et af de mest lige samfund i verden, for det tager mere end 5 år at bryde årtiers kamp for mindre ulighed ned. Men retningen er indiskutabel: Den nuværende regering og Dansk Folkeparti er på vej mod grundlæggende ændringer af det danske samfund. I SF tror vi, at et samfund, hvor ulighederne ikke er for store, ikke alene er det rareste og trykkest samfund i verden. Vi er også overbevist om, at vores samfundstype er den mest produktive.

Regeringens holdning til ulighed er noget uklart. Socialministeren kom i september til at udtrykke det, hun formodentlig også mener, nemlig et ønske om at øge ulighederne for at øge dynamikken i samfundet. Man må sige, at det er et bemærkelsesværdigt synspunkt for en socialminister, og hun fik da også vredet armen rundt af statsministeren, der sagde, at det må hun godt mene, men hun må ikke sige det højt. Hvad enten statsministeren gjorde det af angst

for vælgerne eller af andre grunde, ved vi jo ikke, men synspunktet forpligter, og derfor lyder forespørgslen i dag: Hvilke initiativer vil regeringen tage for at imødegå den stigende ulighed? Vi er spændt på svaret.

Besvarelse

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndal siger, at det er en almindeligt accepteret kendsgerning, at der er stigende ulighed i vores samfund, men her taler hr. Villy Søvndal helt for egen regning. Det er i hvert fald ikke en almindeligt accepteret kendsgerning, som jeg kan tilslutte mig, og jeg ved i øvrigt ikke, hvor hr. Villy Søvndal har det fra, for det er i hvert fald ikke noget, der er baseret på faktuelle tal.

Kl. 13.40

Jeg vil godt starte debatten med at slå en række fakta fast. For det første – det erkendte hr. Villy Søvndal trods alt – er Danmark det samfund i verden, der har den mest lige indkomstfordeling overhovedet. Vi er simpelt hen det samfund, hvor der er mindst afstand mellem top og bund i indkomstfordelingen. Det har faktisk mange fordele, og det har regeringen ingen som helst planer om at ændre ved.

Det andet faktum, jeg godt vil slå fast, er, at fra 2001 til 2003 – de nyeste tal er fra 2003, jeg beklager, at der ikke er nyere tal, men det er altså ikke tilfældet – var indkomstfordelingen i Danmark stort set uændret. Perioden fra 2001 til 2003 var den første del af denne regerings levetid, og hvis man kigger på tallene for indkomstfordelingen i det danske samfund, har der historisk set været perioder, hvor indkomstforskellene er blevet større, og perioder, hvor de er blevet mindre. F. eks. blev de større i den periode, hvor hr. Villy Søvndal støttede den tidligere socialdemokratiske regering. Fra 1995 til 2000 blev indkomstforskellene faktisk større, og det var altså under en regering, som hr. Villy Søvndal støttede.

Der har været andre perioder, hvor indkomstspredningen er blevet mindre. Det gjaldt f.eks. i nogle år under de borgerlige regeringer i 1980'erne, og det er jo ganske tankevækkende. Men det fortæller måske mest af alt noget om, at man skal være lidt varsom med at bruge tallene, for udviklingen i den målte økonomiske ulighed er jo hovedsagelig knyttet til udviklingen i ejen-